

Sygn. akt III Cz 193/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Krystyna Hadryś (spr.)**

Sędziowie: **SO Barbara Braziewicz**

SR (del.)Roman Troll

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 kwietnia 2014 r.

sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w J. E. Z. pod sygn. Km 3534/13

z wniosku (...) **Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **B. R.**

o świadczenie pieniężne

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt I Co 1515/13

postanawia :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III Cz 193/14

UZASADNIENIE

Rozpoznając zażalenie dłużniczki B. R. na postanowienie Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 31 października 2013 r., oddalając skargę dłużniczki,

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zażalenie dłużniczki należało uznać za nieuzasadnione, wobec stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia zarzutów skarżącej w prawidłowo ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym sprawy i prawidłowo dokonanej ocenie prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Rejonowy nie dokonał wykładni prawa w sprzeczności z art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Rejonowy uznając brak podstaw do obniżenia opłaty stosunkowej, oparł swoją ocenę

na przesłankach art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji

(Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) dalej zwana ustawą wskazując, że dłużniczka wnosząc o obniżenie opłaty stosunkowej nie powołała się na swoją sytuację majątkową ani na wysokość zarobków.

Przyznane w art. 49 ust. 7 i 8 ustawy stronom prawo do złożenia wniosku o obniżenie opłat stosunkowych zawiera rozwiązanie o charakterze wyjątkowym, nadzwyczajnym, dotyczy bowiem korygowania opłaty, która i tak już powinna być ustalona z uwzględnieniem nakładu pracy komornika. Opłata egzekucyjna ustalona jest normatywnie w sposób niezwiązany z kosztami konkretnego postępowania egzekucyjnego.

Główną zaś rolę w ocenie okoliczności szczególnie uzasadnionego wypadku w rozumieniu art. 49 ust. 7 ustawy, powinna odgrywać ocena indywidualnej sytuacji dłużnika. Sytuację tę powinien wyczerpująco przedstawić dłużnik, ponieważ leży to w jego interesie. Dotyczy to zarówno uzasadnienia takiego wniosku, jak i ewentualnego dołączenia dokumentacji, w szczególności potwierdzającej sytuację materialną wnioskodawcy i wysokości dochodów.

Sąd nie ma obowiązku prowadzenia w tym zakresie postępowania z urzędu.

W świetle przepisów ustawy, ocena sytuacji majątkowej dłużnika i jego dochodów winna uwzględniać okoliczność, że należy on do grupy podmiotów, które przed prawidłowo zainicjowanym postępowaniem egzekucyjnym dobrowolnie nie spełniły nałożonych na niego obowiązków. Poza sporem bowiem jest, że zarówno w dacie wydania tytułu wykonawczego jak i wszczęcia egzekucji sądowej, dłużniczka nie zaspokoila wierzyciela w zakresie objętym tym tytułem. Prowadzenie egzekucji zatem było zasadne, a podjęte przez komornika czynności egzekucyjne zmierzały bezpośrednio do zrealizowania tytułu wykonawczego. Zarzuty skarżącej nie mogą zatem stanowić podstawy uwzględnienia zażalenia, a wskazane w zaskarżonym postanowieniu argumenty uzasadniające zastosowanie stawki naliczenia kosztów egzekucyjnych Sąd Odwoławczy w całości podziela.

Rozpoznanie wniosku opartego na ust. 7 art. 49 ustawy wymaga ustalenia, czy brak dobrowolnego zaspokojenia przed uzasadnionym wszczęciem egzekucji przeciwko dłużniczce był wynikiem złej sytuacji majątkowej i niewystarczających dochodów tej strony. Stąd uwzględnienie wniosku dłużnika z tej przyczyny wymaga wykazania we wniosku, że sytuacja wnioskodawcy jest zdecydowanie gorsza od tej, w jakiej znajdują się inni dłużnicy.

Zarówno w skardze i wniosku w niniejszej sprawie jak i zażaleniu, dłużniczka nie wykazała żadnych przesłanek, o których mowa powyżej i w zakresie których Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny. Dłużniczka bowiem nie wskazała na żadne indywidualne okoliczności,

które potwierdzałyby jej złą sytuację materialną i ewentualny brak bieżących dochodów, klasyfikujących skarżącą do grupy dłużników o złej sytuacji majątkowej. Brak wykazania takich okoliczności wyłącza uwzględnienie jej wniosku w zakresie objętym zażaleniem.

Reasumując, zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, zatem zażalenie dłużniczki jako niezasadne podlegało oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c. w związku

z art. 397 § 2 k.p.c. stosowanych na podstawie art. 13 § 2 k.p.c.

SSR(del.) Roman Troll SSO Krystyna Hadryś SSO Barbara Braziewicz